Alecu Bălcanu.

7) Rübezahl ca negu

Pe pământ se lăsase din nou măreața primăvară, îmbrăcând munții și văile în verdele cel mai frumos și împodobind livezile și poienile cu mii și mii de flori de toate culorile. Ciocârlia, sburând veselă în văzduhul însorit, vestea întregei omeniri în cântecele sale cele mai frumoase sosirea primăverii.

In palatul său din lăuntrul pământului, pe Rübezahl îl apucă iarăși dorul de a vedea frumusețile hărăzite de Dumnezeu și de a se amesteca printre oameni, cu gândul ca pe unii să-i înveselească, pe alții să-i necăjească, iar pe alții să-i răsplătească sau să-i pedepsească, așa după cum li s'ar fi cuvenit.

De rândul acesta, se hotărî să iasă pe pământ ca negustor de leacuri pentru boli trupești și pentru necazuri sufletești. Porunci, așa dar, tuturor piticilor și spiridușilor, care ascultau de el, să strângă rădăcini și ierburi ce aveau darul tămăduirii. Ascultând de porunca dată, piticii și spiridușii strânseră într'o singură zi mult mai multe rădăcini și ierburi, decât ar fi avut Rübezahl nevoie. Alese însă pe cele mai bune și umplu cu ele un sac mare. Apoi își luă înfățișarea unui bărbat cam de patruzeci de ani, cu barbă și ochelari și cu sacul în spinare, ieși pe pământ, unde s'a dat drept un negustor de leacuri făcătoare de minuni.

Insă, în cele trei dintâi sate, prin care trecu, oamenii n'au vrut să-i cumpere nimic și nici nu l-au băgat în seamă, ceea ce lui Rübezahl nu-i făcu nicio plăcere. Totuși, nu-și pierdu curajul, ci se îndreptă spre marele sat Apă-Roșie, unde în zilele acelea se ținea un bâlciu.

Pe drum, se opri la cârciuma dintr'un alt sat și șezu la o masă, cerând de mâncare și de băut. La o masă vecină, ședea un flașnetar, om sărac și care umbla din sat în sat, ca să-și câștige bucățica de pâine cu cântatul din flașnetă și — uneori — din gură, cu toate că n'avea glas frumos.

Rübezahl intră în vorbă cu flașnetarul și-l învoi să meargă cu el la bâlciul din satul Apă-Roșie și să cânte pentru el, până ce-și va vinde toate ierburile și rădăcinile. Flașnetarul primi bucuros, mai ales că Rübezahl îl încredință că-i va da o plată bună și mâncare după pofta inimei.

Merseră deci amândoi împreună la bâlciu, dar la intrarea în sat, Rübezahl zise flașnetarului: „Acum, dă-i flașnetei drumul și alege un marș".

Așa intrară ei în sat, iar lumea din bâlciu se uita la dânșii și făcea mare haz. Poposiră la un han, al cărui stăpân era primarul satului Apă-Roșie. Era însă un obiceiu vechiu și anume ca numai lăutarii din sat să cânte la bâlciu, așa ca tot câștigul să fie numai pentru dânșii. De aceea, se supărară rău de tot, când auziră pe flașnetar și deteră năvală la han, fiind hotărîți să-l ia la bătaie și chiar să-i prefacă flașneta în bucăți. Dar îi potoli Rübezahl, care le zise: „Liniștiți-vă, că flașnetarul meu nu va cere un ban dela nimeni, ci va cânta numai pentru mine și ca să-mi pot vinde marfa".

Ii potoli și mai bine, când le mai zise: „Astăzi sunteți și voi oaspeții mei. Mâncați și beți pe socoteala mea oricât aveți poftă".

Ceru după aceea hangiului voie, ca să-și vândă marfa în curtea hanului. Hangiul, care văzu că acest negustor este așa de darnic și nu se uită la cheltuială, consimți îndată.

Rübezahl își întinse rădăcinile și ierburile pe o masă lungă și după ce spuse flașnetarului să cânte, ca să atragă lumea, începu să-și laude marfa.

„Aceste rădăcini și ierburi făcătoare de minuni le-am cules cu mâna mea în munții și în văile Indiei. Ele vindecă orice boală trupească și orice durere sufletească. Dar să vedeți, că mai au o însușire".

Zicând acestea, luă o rădăcină și o atinse cu bățul său vrăjit, cu același băț cu care prințesa Emma atingea morcovii, prefăcându-i în făpturi omenești. Dintr'odată, rădăcina s'a prefăcut într'o pasăre, care, dând din aripi și deschizând ciocul, începu să cânte minunat de frumos. La vederea acestei minuni, lumea rămase câteva clipe cu gura căscată de uimire, apoi se grăbi să cumpere toate ierburile și rădăcinile, plătind fără să se tocmească. Numai că fiecare cerea ca Rübezahl să atingă rădăcina sau iarba cu bățul vrăjit și să o preschimbe în pasăre. Rübezahl le făcu în voie, opri însă o singură rădăcină, pe care, împreună cu sacul, o dărui soției hangiului.

Acum, nu mai avea pentru ce să stea în satul Apă-Roșie. Plăti hangiului toată

FULGUIRE...

— Sonet —

Când s'au pornit din cerul pal să cadă,
In dănțuiri pufoasele petale,
S'au troenit de-odat' și deal și vale
Și s'a 'mbrăcat în alb întreaga stradă.
O gloată pe-un maidan în osanale,
A înălțat în joacă pe o ladă,
Copilăresc sculptată în zăpadă,
Făptura unui om cules din cale.
Când vântu-mi suflă aspru drept în față
Coboară pașnic fulgii reci de ghiață
Cu albul sclipitor de tinerețe.
Ei poate-aduc cu dânșii-o bucurie,
Un subiect plăcut de poezie
Și tot odată poate și tristețe...

VIRGIL CONSTANTINESCU